

Natural de Rubí, en Miquel Gaju, mestre industrial de la construcció, aparellador i arquitecte, pot presumir d'haver estat el primer arquitecte nascut a la seva població, una localitat on hi ha molta feina a fer.

"El primer dels ajuntaments democràtics de Rubí va elaborar un pla general consensuat i recolzat per tots els tècnics rubinencs, que després es va anar modificant. La ubicació d'aquesta ciutat - ben bé al límit de l'àrea metropolitana - ha provocat que molta de la indústria barcelonina es traslladés fins al nostre terme, la qual cosa ha condicionat força el municipi". Sobre el creixement de Rubí, en Miquel continua: **"Cal tenir en compte que abans de la riuada de l'any 1962. Rubí era un poblet de dotze mil habitants. Posteriorment es van crear molts barris nous, de manera que la població ha anat augmentat fins estar constituïda per seixanta mil ciutadans"**.

El nostre protagonista, **"vinculat des de sempre al sector de la construcció"**, és testimoni privilegiat d'aquest canvi tan espectacular: **"Sempre he pensat que calia respectar les normatives establertes per tal de poder controlar el creixement del municipi. L'ajuntament sempre s'ha mostrat obert al diàleg amb els ciutadans, però les necessitats sorgides al municipi han estat superiors al que es preveia"**. Necessitats relacionades, per exemple, amb el trànsit: **"El caos circulatori de Rubí és tant exterior com interior. Cal prendre unes mesures determinants per resoldre aquest problema. Jo, per exemple, per entrar al terme municipal he d'escollir vies alternatives que només coneixem els rubinencs"**.

Des que exerceix com a arquitecte, Gaju s'ha fet càrrec de les comandes més diverses. N'esmentarem unes quantes. En primer lloc, ha col·laborat amb la Generalitat com a membre d'un **"equip mixt, constituït per un aparellador i un arquitecte de Madrid i un aparellador i un arquitecte de Barcelona, amb l'objectiu de dissenyar l'hospital de Viladecans"**. També va intervenir en el disseny de les instal·lacions de seguretat contra incendis de l'hospital Príncep d'Espanya de la capital catalana i en el de múltiples naus industrials. El fet que hi hagi un volum d'encàrrecs tan elevat d'aquest darrer tipus d'immoble no és fortuït: **"El sòl industrial de Rubí ha experimentat un creixement notable en els darrers deu anys, tot i que comença a quedar-se curt per a algunes grans empreses, que poden arribar a necessitar entre setanta i vuitanta mil metres de terreny"**.

Per desenvolupar aquesta feina, cal tenir en compte diversos condicionants: **"Generalment, aquestes actuacions van dirigides a clients que ja em coneixen: les empreses han crescut i necessiten ampliar les instal·lacions. Hi ha hagut casos en què fins i tot he tingut oportunitat de triar el terreny. És una feina que pot arribar a allargar-se durant anys, amb molts treballadors al teu càrrec (entre ells, un grup de tècnics de la mateixa empresa). Després d'això, et trobes que l'amistat amb el propietari s'allarga"**. Una altra qüestió important són els terminis imposats pel client: **"Ahir em van encarregar una nau per al febrer de l'any que ve. Aquestes exigències, tal com està avui dia la construcció, costen molt de satisfer"**.

I algú es podria preguntar... com s'estructura tota aquesta feina? L'explicació es produeix a grans pinzellades: **"A les fàbriques existeixen dues zones per dissenyar: la d'oficines i la de fabricació. La primera admet un tipus de construcció més tradicional, que sol ser prefabricada. Pel que fa a la segona, ha de respondre a les necessitats específiques de la indústria en qüestió, de manera que cal treballar de costat amb l'enginyer de l'empresa. Per dissenyar-la, no n'hi ha prou amb l'expedient d'obra, sinó que també es necessita l'expedient d'activitat. Tots dos s'han de lliurar a l'ajuntament, a fi que doni les llicències pertinents"**.

Aquest professional rubinenc assegura que se sent **"plenament identificat"** amb aquest tipus de feina, que li permet diversificar la seva activitat: **"En dissenyar un habitatge t'has de cenyir als gustos del client; quan projectes una fàbrica, en canvi, et trobes que l'empresari només demana que sigui una cosa que funcioni per a la seva activitat. Sempre que el pressupost encaixi amb la teva idea, ho deixa pràcticament tot a les teves mans. També hi ha empresaris, però, als quals els interessa donar una imatge prèvia, determinada. Fa anys, per exemple, vaig dissenyar una nau a Terrassa on incorporar zones enjardinades constituïa una de les prioritats"**.

Un al·licient d'aquestes obres és l'ús que se'n farà: **"Hi entra molta gent a treballar i pràcticament els acabes coneixent a tots. El tracte amb el promotor d'un bloc d'habitatges és molt més fred perquè no és tan fàcil saber qui viurà en els pisos que tu has dissenyat i si hi serà feliç"**. En un municipi petit com Rubí, però, les coses són diferents: **"De vegades hi ha gent que s'adreça al teu estudi a demanar-te coses sobre els pisos que han adquirit d'alguna promoció. No fa gaire, per exemple, una noia em va dir que no volia cap envà en el seu immoble"**. En Miquel ofereix aquest servei als clients des del despatx, on compta amb la col·laboració de la seva esposa Glòria.

Un despatx des d'on el nostre protagonista ha dissenyat molts habitatges, si bé actualment a Rubí **"hi ha una manca de sòl residencial. He viscut el creixement del municipi, per això els veïns em coneixen tant. En molts de casos, m'he trobat que els treballadors dels espais industrials que dissenyava eren també clients meus particulars"**. Uns clients que: **"Pateixen molt perquè quan els dissenyes alguna cosa, per molt que els en facis la maqueta, no saben què en sortirà. Sovint deixo de banda les meves coses per dedicar-me als clients i a la feina que els estic fent. Considero l'arquitectura un servei per a la gent que tinc al costat"**.

Així d'humà se'ns mostra aquest rubinenc que, en preguntar-li pel tema, no amaga la satisfacció, perquè considera prou grates les carreres escollides pels seus fills -la Montserrat i en Jordi-, que estudien ciències econòmiques i arquitectura, respectivament. Si la genètica, com sembla, funciona, els augurem un futur d'allò més prometedor.

“Sovint deixo de banda les meves coses per dedicar-me als clients i a la feina que els estic fent. Considero l’arquitectura un servei per a la gent que tinc al costat”

Miquel Gaju - Rubí (Vallès Occidental)